

2

Nad Novo Mynskom zadržovala dych zima a Anastacya Mikhailová, zahalená tichom ostrým ako britva, hľadala v uliciach krv. Tu a tam jej spriaznenosť narazila na jej sotva badaťelné stopy: frkanec vsakujúci do zeme ako farba, vyblednutá šmuha odtlačku ruky na zničenej pouličnej lampe.

Nečakala, že sa ešte niekedy vráti na toto miesto, kde na vlastnej koži okúsila stratu a videla krutosť svojej ríše. Ale pred niekoľkými týždňami, na úteku po tom, ako ju Morganya takmer zabila, Ana poslala svojmu starému priateľovi Yurimu, vodcovi Červenoplášťov, snehojastraba so žiadosťou o stretnutie.

Odpoveď dorazila, zašifrovaná, pre prípad, že by ju niekto zachytil. *Čakaj o deviatej hodine dvadsiateho siesteho dňa prvého mesiaca zimy na mieste, kde sme sa stretli naposledy. Hľadaj môj kontakt v tieňoch.*

Iba v priebehu mesiaca ostala z Novo Mynsku len schránka toho, čím býval, keď sa tu s Yurim stretli. Po bohatých ľuďoch, ktorí ušli pred Morganyinou vládou na juh, ostali prázdne dače. Tí zvyšní sa zdržiavali vnútri, a keď Ana prechádzala okolo, ich krv sa za tenkými stenami slabo mihotala.

Nebol to nevídaný pohľad.

Na cestách počas uplynulých pár týždňov s Ramsonom mnohokrát narazili na prázdne mestá, kde cez rozbité okná a polozadebnené obchody hvízdal vietor. Z pohľadov na oznamy a letáky roztrúsené po uliciach si poskladali, ako si Morganya predstavuje svoj nový režim.

Novokorunovaná cisárovná Morganya Mikhailovná vládne spravodlivo a Reformy cisárskeho dvora vedú Cyriliu do novej éry, hlásal jeden z nadpisov, zatiaľ čo iné oznamovali: Povinná registrácia nespriaznených, identifikačné doklady je nutné neustále nosiť so sebou.

Morganya pomaly, no isto, prevracala osudy spriaznených a nespriaznených. Ale detaily Ana zatiaľ nepoznala.

Keď zahla za ďalší roh, prudko sa nadýchla. Ustrnula.

Na mieste, kde kedysi stála Ohrádka, ostala len obhorená kostra budovy. Groteskná napodobenina cyrilskej katedrály zhorela dočierna, vitrážové okná, ktoré kedysi vyobrazovali sporo odeté ženy, boli rozbité. Ostali po nich len zívajúce diery pripomínajúce prázdne očné jamky, zívajúce zo zdevastovanej tváre.

Bolo ťažké predstaviť si Ohrádku v podobe, ktorú mala pred niečo vyše mesiacom, keď sa stretli s Yurim uprostred manéže obchodníkov so spriaznenými: búrlivej, plnej krútiacich sa tiel a teplého, štipľavého pachu potu a sladkých parfumov. Pozlátané mahagónové dvere boli teraz rozbité. Keď vošla dnu, pod čižmami jej praskali trosky a jej kroky sa v tichu hlasno ozývali. Koráľkové závesy posievali podlahu ako perly z roztrhnutého náhrdelníka a dvojsedačky boli prevrátené a vyliezala z nich výplň.

Ana zdvihla svoju spriaznenosť ako fakľu, vycítila obrysy miesta skrz fúkance krvi na stenách a schodoch vedúcich do miestnosti pod zemou.